

Biuro Okręgu Generalnego Lwów.
KONTO PRASOWY

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека

Л. 444. 131

№ 10.

НЕВОЛЬНИК

З 2 малюнками і портретом

165019

Накладом „Канадийского Фермера“

852 MAIN STREET,

WINNIPEG, CANADA

ЛНБ України ім.В.Стефаніка

00504820 (J)

ЛНБ України ім.В.Стефаніка

ЛНБ України ім.В.Стефаніка

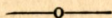

ЛНБ України ім.В.Стефаніка
ЛНБ України ім.В.Стефаніка
ЛНБ України ім.В.Стефаніка

2006
2014

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека
№ 10.

НЕВОЛЬНИК.

З 2 малюнками і портретом.

165019

165019

Накладом „Канадйского Фармера.”
852 Main Street, Winnipeg, Canada.

20R.

11
н. 127737

Львівська бібліотека
АН УРСР

№ н 127737

M. Weberly

Невольник.

ПОСВЯТА

Думи мої молодії,
Понурії діти!
І ви мене покинули!...
Пустку натопити
Нема кому... Остав ся я,
Та не сиротою,
А з тобою, молодю,
Раю мій, покою,
Моя зоре досвітняя,
Єдина думо
Пречистая! Ти вітаеш,
Як у того Нуми
Тая німфа Егерія:
Так ти, моя зоре,
Просияеш надо мною,
Ніби заговориш,
Усьміхнеш ся. Дивлю ся я —
Нічого не бачу.
Прокину ся — серце плаче,
І очи заплачуть.
Спасибі, зиронько!

Минає

Неясний день мій, вже смеркає;
Над головою вже несе
Свою неклепаную косу
Косар непевний; мовчки скосить;
А там — і слід мій занесе
Холодний вітер. Все минає!...
Згадаєш може, молодая,

Вилиту сльозами
Мою думу, і тихими,
Тихими річами
Проговориш: »я любила
Його на сїм сьвітї,
Йї на тїм сьвітї любити-му...«
О мій тихий сьвіте,
Моя зоре вечірняя!
Я буду вітати
Коло тебе, і за тебе
Господа благати!

I.

Той блукає за морями,
Сьвіт перехожає,
Долї, доленьки шукає:
Немає, немає,
Мов умерла! А той рветь-ся
З усієї сили
За долею... от-от догнав,
І — бебех в могилу!
А в иншого сїромахи
Нї хати нї поля,
Тільки торба; а з торбини
Виглядає доля,
Мов дитинка; а він її
Лає, проклинає
І за чвертку закладає, —
Нї, не покидає!
Як репях той, учепить ся
За латані поли,
Та й збирає колосочки
На чужому полі;
А там — снопи, а там — скирти,
А там — у палатах
Сидить собі сїромаха,
Мов у своїй хатї.
Такая-то доля тая, —
Хоч і не шукайте!
Кого схоче, сама найде,
У колисці найде.

Ще на Україні веселі
І вольнії пишались села
Тогді, як праведно жили
Старий козак і діток двоє.
Ще за Гетьманшини старої
Давно се діялось колись.

Так коло полудня, в неділю,
Та на Зелених ще й сьвятках,
Під хатою в сорочці білій
Сидів, з бандурою в руках,
Старий Козак.

— »І так, і сьак!«

Старий міркує, розмовляє:
»І треба б,« каже, »й трохи шкода!
А треба буде; два-три годи
Нехай по сьвіту погуляє
Та сам своєї пошукає,
Як я шукав колись... Ярино!
А де Степан?« — »А он під тинном,
Неначе вкопаний стоїть!«
— »А я й не бачу! А ідїть
Лишень сюди, та йдїть обое!
А нуте, діти, оттакої!«
І вдарив по струнах.

Старий грає, а Ярина
З Степаном танцює;
Старий грає, примовляє,
Ногами тупцює.

»Як-би мені лиха та лиха,
Як-би мені свекрівонька тиха,
Як-би мені чоловік молодий,
До другої не ходив, не любив!

Ой гоп, чики-чики!
Та червоні черевики,
Та троїстїї музики:
Од віка і до віка
Я любила б чоловіка!
Ой гоп! Заходивсь,
Зробив хату, оженивсь,

І піч затопив
І вечерять наварив.
— А нуте, діти, оттакої!«
І старий підняв ся;
Як ударить, як ушкварить,
Аж у боки взяв ся!
»Чи так, чи не так,
Уродив постирнак,
А петрушку
Криши в юшку,
Буде смак, буде смак!
Ой так, таки так,
Оженив ся козак;
Кинув хату
І кімнату,
Та й потяг у байрак.

— Ні, не та вже! підгопталась
Стара моя сила;
Утомив ся. А все се ви
Так розворушили.
О, бодай вас! Що-то літа!
Ні вже, не до-ладу...
Минуло ся. Іди лишень
Полудновать лагодь;
Гуляючи, як той казав,
Шматок хліба з'їсти.
Іди ж, доню! — А ти, сину,
Послухаеш вісти.
Сідай лишень! Як убили
Твого батька Йвана
В Шляхетчині, то ти ще був
Маленьким, Степане.
Ще й не лазив.« — »То я не син?
Я чужий вам, тату?« —
— »Та не чужий! стрівай лишень!
От, умерла й мати,
Таки твоя, а я й кажу
Покійній Марині,
Моїй жінці: А що? кажу,
Возьмем за дитину —

Тебе б отсе? — Добре, каже
Покійна Марина:
Чому не взять? — Взяти тебе
Ми, та й спарували
З Яриночкою до купи.
А тепер осталось
Ось-що робить: ти на літі,
І Ярина зріє;
Треба буде людей шукать
Та що-небудь діять.
Як ти скажеш?« — «Я не знаю,
Бо я думав... тее...»
— »Що Ярина сестра тобі?
А воно — не тее;
Воно просто: любіте ся,
Та й з Богом до шлюбу!
А поки що, треба буде
І на чужі люди
Подивитись, як там живуть:
 Чи орють,
Чи на неораному сіють,
І просто жнуть
І немолочене віють,
Та як і мелють і їдять —
 Все треба знать.
Так от-як, друже: треба в люди
 На рік, на два пійти
 У наймити;
Тогді й побачимо, що буде.
Бо хто не вміє заробить,
То той не вміти-ме й пожить.
А ти як думаєш, небоже?...
Не думай! коли хочеш знать,
Де лучше лихом торгувать,
Иди ти в Січ! Як Бог поможе,
Там наїси ся всіх хлібів;
Я їх чимало попоїв:
І досі нудно, як згадаю!
Коли здобудеш, принесеш;
А коли згубиш, поживеш
Моє добро! Та хоч звичаю

Козацького набереш ся
Та побачиш сьвіта,
Не такого, як у бурсі,
А живі мисліте
З товариством прочитаеш,
Та по-молодечи
Будеш Богу молити ся,
А не по-чернечи
Харамаркать. Оттак, сину!
Помолившись Богу,
Осідлаеш буланого,
Та й гайда в дорогу!
Ходім лишень полудновать.
Чи ти вже, Ярино,
Змайструвала нам що-небудь?
Оттаке-то, сину!...«
— »Уже, таточку!« озвалась
Із хати Ярина.

II.

Не їсть ся, не петь-ся, і серце не беть-ся,
І очи не бачать, не чуть голови
Неначе немає, ніби неживий:
Замість шматка хліба, за кухоль береть-ся.
Дивить ся Ярина та нишком сьмієть-ся.
— »Що се йому стало? Ні їсти, ні пити,
Нічого не хоче! Чи не занедужав? —
Братіку Степане! що в тебе болить?«
Ярина питає. Старому байдуже,
Ніби-то й не чує. — »Чи жать, чи не жать,
А сіяти треба!« старий промовляє
Ніби-то до себе. »А нумо вставать!
До вечерні може ще пошкандибаю.
А ти, Степане, ляжеш спать,
Бо завтра рано треба встать
Та коня сідлать.«

— »Степаночку, голубчику!
Чого се ти плачеш?
Усьміхни ся, подиви ся!
Хиба ти не бачиш,

Що й я плачу? Розсердив ся
Бог знає на кого,
Та й зо мною не говорить.
Утечу, ей-Богу,
Та й сховаюсь у буряні...
Скажи бо, Степане!
Може й справді нездужаєш?
Я зілья достану,
Я побіжу за бабою...
Може се з пристріту?«
— »Ні, Ярино, моє серце,
Мій рожевий квіте!...
Я не брат тобі, Ярино!
Я завтра покину
Тебе й батька, на чужині
Де-небудь загину;
А ти мене й не згадаєш,
Забудеш, Ярино,
Свого брата!« — »Схамени ся!
Єй-Богу, з пристріту!
Я не сестра? хто-ж отсе я?
О Боже, мій сьвіте!
Що тут діять? Батька нема,
А він занедужав
Та ще й умре. О Боже мій!
А йому й байдуже,
Мов сьмієть-ся. Степаночку!
Хиба ти не знаєш,
Що без тебе і таточка
І мене не стане?« —
— »Ні, Ярино, я не кину,
А тільки поїду
Недалеко. А на той рік
Я до Вас приїду
З старостами, за тобою
Та за рушниками.
Чи подаєш?« — Та цур тобі
З тими старостами!
Ще й жартує!« — »Не жартую,
Єй-Богу, Ярино,
Не жартую!« — »Та се й справді

Ти завтра покинеш
Мене й батька? Не жартуеш?
Скажи бо, Степане!
Хиба й справді не сестра я?«
— »Нї, мое коханья,
Мое серце!« — »Боже ж ти мій!
Чому я не знала?
Була б тебе не любила
І не цілувала...
Ой, ой, сором! Геть од мене!
Пусти мене! Бачиш,
Який добрий! Та пусти бо!
Їй-Богу, заплачу.«
І заплакала Ярина,
Як тая дитина,
І кризь сльози промовляла :
»Покине! покине!«

Як той явір над водою,
Степан похилив ся,
Щирі сльози козацькії
В серці запекли ся,
Мов у пеклі. А Ярина
То клене, то просить,
То замовкне, подивить ся,
І знов заголосить.
Не чули ся, як смеркло ся;
І сестру і брата,
Нїби скованих до-купи,
Застав батько в хаті.

І сьвіт настав, а Ярині
Не спить ся, ридає.
Уже Степан із криниці
Коня напуває.
Ї вона з відрами побігла
Нїби за водою
До криниці. А тим часом
Запорожську зброю
Старий виніс із комори ;
Дивить ся, радїє,

Приміряє, ніби знову
Старий молодіє.
Та й заплакав. — »Зброе моя,
Зброе золотая!
Літа мої молодії,
Сило молодая!
Послужи, моя ти зброе,
Молодій ще силі,
Послужи йому так щиро,
Як мені служила!«

Вернули ся од криниці,
І Степан сідлає
Коня, свого товариша,
Йи жупан надіває.
А Ярина дає зброю,
На порозі стоя;
Степан її надіває,
Та плачуть обое.
І шаблюка, мов гадюка,
Йи ратище-дрючина,
Йи самопал семипяденний
Повис за плечима.
Аж зомліла, як узріла;
І старий заплакав,
Як побачив на коневі
Такого юнака.
Веде коня за поводи
Та плаче Ярина;
Старий батько іде рядом,
Научає сина:
Як у війську пробувати,
Старшин шанувати,
Товариство поважати,
В табор не ховатись.
— »Нехай тебе Бог заступить!«
Як за селом стали,
Сказав батько, — та всі трое
Разом заридали.

Степан гукнув, і курява
Шляхом підняла ся.

— »Не бари ся, мій синочку!
Швидче повертай ся!«
Сказав старий. А Ярина,
Мов тая ялина
При долині, похилилась.
Мовчала Ярина,
Тільки сльози утирає,
На шлях поглядає:
Із куряви щось вигляне
І знов пропадає;
Ніби шапка через поле
Кстить ся, чорніє,
Проподає, мошечкою,
Тільки-тільки мріє,
Та й пропало. Довго, довго
Стояла Ярина
Та дивилась, чи не вирне
Знову комашина
Із куряви. Не вирнула,
Пропала. І знову
Заплакала Яриночка
Та й пішла до-дому.

III.

Минають дні, минає літо;
Настала осінь, шелестить
Пожовкле листя. Мов убитий
Старий під хатою сидить:
Дочка нездужає Ярина,
Їйого єдина дитина
Покинуть хоче! З ким дожить,
Добити віку вікового?
Згадав Степана молодого,
Згадав свої благі літа,
Згадав — та й нищечком заплакав
Багатий сивий сирота.

— »В Твоїх руках все на світі,
Твоя всюди воля!
Нехай буде так, як хочеш —

Така моя доля!
Старий вимовив і нишком
Богу помолив ся,
Та й пішов собі з-під хати
І в садок поплів ся.

І барвінком, і рутою,
І рястом квітчає
Весна землю, мов дівчину
В зеленому гаї.
І сонечко серед неба
Опинилось, стало,
Мов жених той молодую,
Землю оглядало.
І Ярина вийшла з хати
На сьвіт Божий глянуть.
Ледве вийшла; усміхнеть-ся,
То піде, то стане,
Розглядає, дивуєть-ся,
Та любо, та тихо,
Ніби вчора народилась...
А лютеє лихо
В самім серці ворухнулось
І сьвіт запалило.
Як билина підкошена,
Ярина схилилась;
Як з квіточки роса в-ранці,
Сльози полили ся.
Старий батько коло неї
Як дуб похилив ся.

Одужала Яриночка.
Идуть люде в Київ
Та в Почаїв помолитись,
І вона йде з ними.
У Києві великому
Всіх сьвятих благала;
У Межигорського Спаса
Тричи причащалась;
У Почаєві сьвятому
Ридала-молилась,

Щоб Степан той, доля тая,
Йй хоча приснилась.
Не приснилась!... Вернула ся.
Знову забіліла
Зима біла. За зимою
Знов зазеленіла
Весна Божа. Вийшла з хати
На сьвіт дивуватись
Яриночка, та не Бога
Сьвятого благати,
А нищечком у ворожки
Про його спитати.

І ворожка ворожила,
Пристріт замовляла,
Талан-долю та весілья
З воску виливала.
— »Он бачиш? кінь осідланий
Тупає ногою
Під козаком; а он-де йде
Дідусь з бородою
Аж до колін. Отто гроші;
Як би догадав ся
Козак оттой злякать дїда...
Злякав! — та й сховав ся
За могилу, лічить гроші...
А он знову шляхом
Козак іде, ніби старець;
То, бач, ради страху,
Щоб Ляхи або Татари
Часом не спіткали.«
І радесенька Ярина
До-дому верталась.

IV.

Уже третій і четвертий
І пятий минає
Немалий рік, а Степана
Немає, немає!
І стежечка-доріжечка,

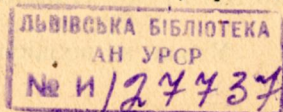
Яром та горою
Утоптана до ворожки,
Поросла травною.
Нема його! У черниці
Косу розплітає
Безталанна; коло неї
Падає, благає
Старий батько, хоч літечко,
Хоч Петра діждати,
Хоч Зеленої Неділі...

Діждались, і хату
Уквітчали гарнесенько,
І в сорочках білих
Невеселі, мов сироти,
Під хатою сіли.
Сидять собі та сумують.
Слухають: щось грає
Мов на кобзі, на улиці,
І ніби співає...

ДУМА.

»У неділю в-ранці рано
Сине море грало;
Товариство кошового
На радї прохало:
»Благослови, отамане,
Байдаки спускати,
Та за Тендер погуляти,
Турка пошукати.«

»Чайки й байдаки спускали,
Гарматами рештували,
З Дніпрового гірла широкого впливали,
Серед ночі темної,
На морі синьому,
За островом Тендером потопали, пропадали...

Один потопає,
Другий виринає,
Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махає
І зично гукає:
»Нехай вам, панове товариство, Бог допомагає!«
І в синій хвилі потопає, пропадає...

»Тільки три чайки, слава Богу,
Отамана курінного,
Сироти Степана молодого,
Сине море не втопило,
А в турецьку землю агарянську
Без кормил прибило.
Тогді сироту Степана,
Козака лейстрового,
Отамана молодого,
Турки-яничари ловили,
З гармати гримали,
В кайдани кували,
В тяжкую неволю завдавали...
Ой Спасе наш Межигорський,
Чудотворний Спасе!
І лютому ворогові
Не допусти впасти
В турецьку землю, в тяжкую неволю!
Там кайдани по три пуди,
Отаманам — по чотири...
І світа Божого не бачать, не знають,
Під землею камінь ламають,
Без сповіди сьвятої умирають,
Як собаки здихають.

»І згадав сирота Степан в неволі
Свою далеку Україну,
Нерідного батька старого,
І коника вороного,
І нерідну сестру Ярину...
Плаче, ридає,
До Бога руки здіймає,
Кайдани ламає,
Утікає на вольную волю...

Один потапас,
Другий виринеє...

Уже на третьому полі
Турки-яничари догнали,
До стовпа вязали,
Очи виймали,
Гарячим залізом випікали,
В кайдани кували,
В тюрму посадили
Та й замуrowали...«

V.

От-так на улиці, під тином,
Ще молодий кобзар стояв
І про невольника співав.
За тином слухала Ярина,
І не дослухала — упала.
— »Степаночку! Степаночку!«
Кричала, ридала:
»Степаночку, мое серце!
Де-ж се ти барив ся?
Тату! тату! ідїть сюди,
Ідїть, подивїть ся!« —
Прийшов старий, розглядає,
І свого Степана
Не пізнає: таке з його
Зробили кайдани!
— »Сину ти мій безталанний!
Моя ти дитино!
Де ти в сьвітї погибаєш?
Сину мій єдиний!«

Плаче старий та ридає,
Йї Степан слїпий плаче,
Невидющими очима
Мов сонце побачив.
І беруть його під руки
І ведуть у хату,
І витає Яриночка
Мов рідного брата;
І голову йому змила
І ноги умила,

Отак на улиці, під тиню
Ще молодий кобзар стояв...

І в сорочці тонкій, білій
За стіл посадила;
Годувала, напувала,
Положила спати
У кімнаті, — і тихенько
Вийшла з батьком з хати.

Через тиждень без старостів
За Степана свата
Старий свою Яриночку, —
І Ярина в хаті...
—» Ні, не треба, мій таточку,
Не треба, Ярино!«
Степан каже: »Я загинув,
На віки загинув!
За-що ж свої молодії
Ти літа погубиш
За калікою, Ярино?...
Насьміють ся люде,
І Бог сьвятий покарає,
І прожене долю
З сії хати веселої
На чужее поле.
Ні, Ярино! Бог не кине
І знайде дружину;
А я піду в Запороже:
Там я не загину, —
Нагодують.«

— »Ні, Степане,
Моя ти дитино!
І Господь тебе покине,
Як ти нас покинеш.
Оставай ся, Степаночку!
Коли не хоч братись,
То так будем: я — сестрою,
А ти будеш братом,
І дітьми йому обоє,
Батькові старому.
Не йди од нас, Степаночку,
Не кидай нас знову!

Не покинеш?...« — »Ні, Ярино!«
І Степан остав ся.
Зрадів старий мов маленький,
Аж за кобзу взяв ся;
Хотів вшкварить метелицю
З усієї сили,
Та не вшкварив...

Під хатою

Усі троє сіли.
»Роскажи ж ти нам, Степане,
Про свою долю;
Бо й я таки гуляв колись
В турецькій неволі.«
— »Отто-ж мене, вже сліпого,
На світ випускали
З товариством. Товариство
На Січ прямувало
І мене взяло з собою,
І через Балкани
Простали ми в Україну
Вольними ногами;
А на тихому Дунаю
Нас перебігають
Січовики-Запорожці
І в Січ завертають...
І розказують і плачуть,
Як Січ руйновали,
Як Москалі срібло-злото
І свічі забрали
У Покрови; як козаки
В-ночі утікали,
І на тихому Дунаю
Новим Кошем стали;
Як цариця по Києву
З Нечосом ходила,
І Межигорського Спаса
В-ночі запалила,
І по Дніпру у золотій
Галері гуляла,
На пожар той поглядала,
Нишком усміхалась.

І як степи запорожські
Тоді поділили,
І панам на Україні
Люд закріпостили...
Як Кирило з старшинами
Пудром осипались'
І в цариці, мов собаки,
Патинки лизали.
Оттак, тату! Я щасливий,
Що очей не маю,
Що нічого того в світі
Не бачу й не знаю...
Ляхи були, усе взяли,
Кров повипивали,
А Москалі і світ божий
В путо закували.

»Оттаке-то! Тяжко, тату,
Із своєї хати
До Турчина поганого
В сусіди прохатись!
Тепер, кажуть, в Слободзеї
Останки збирає
Головатий, та на Кубань
Хлопців підмовляє...
Нехай йому Бог поможе!
А що з того буде —
Сьвятий знає! Почуємо,
Що розкажуть люде.«

Оттак вони, що день божий,
У двох розмовляли
До півночі, а Ярина
Господарювала,
Та сьвятих оттих благала...
Таки-ж ублагала:
На всеїдній у неділю
Вона спарувалась
З сліпим своїм...

Такеє-то
Скоїлось на світі,

Мої любі дівчаточка,
Рожевії квіти!
Такее-то! Одружились
Може воно й не до ладу,
Мої молодії.
Та що маю діять,
Коли таке сподіялось?

Рік уже минає,
Уже й другий. З дружиною
Ярина гуляє
По садочку. Старий батько
Сидить коло хати,
Та вчить внука пузанчика
Чолом оддавати...

VI. ЕПІЛОГ.

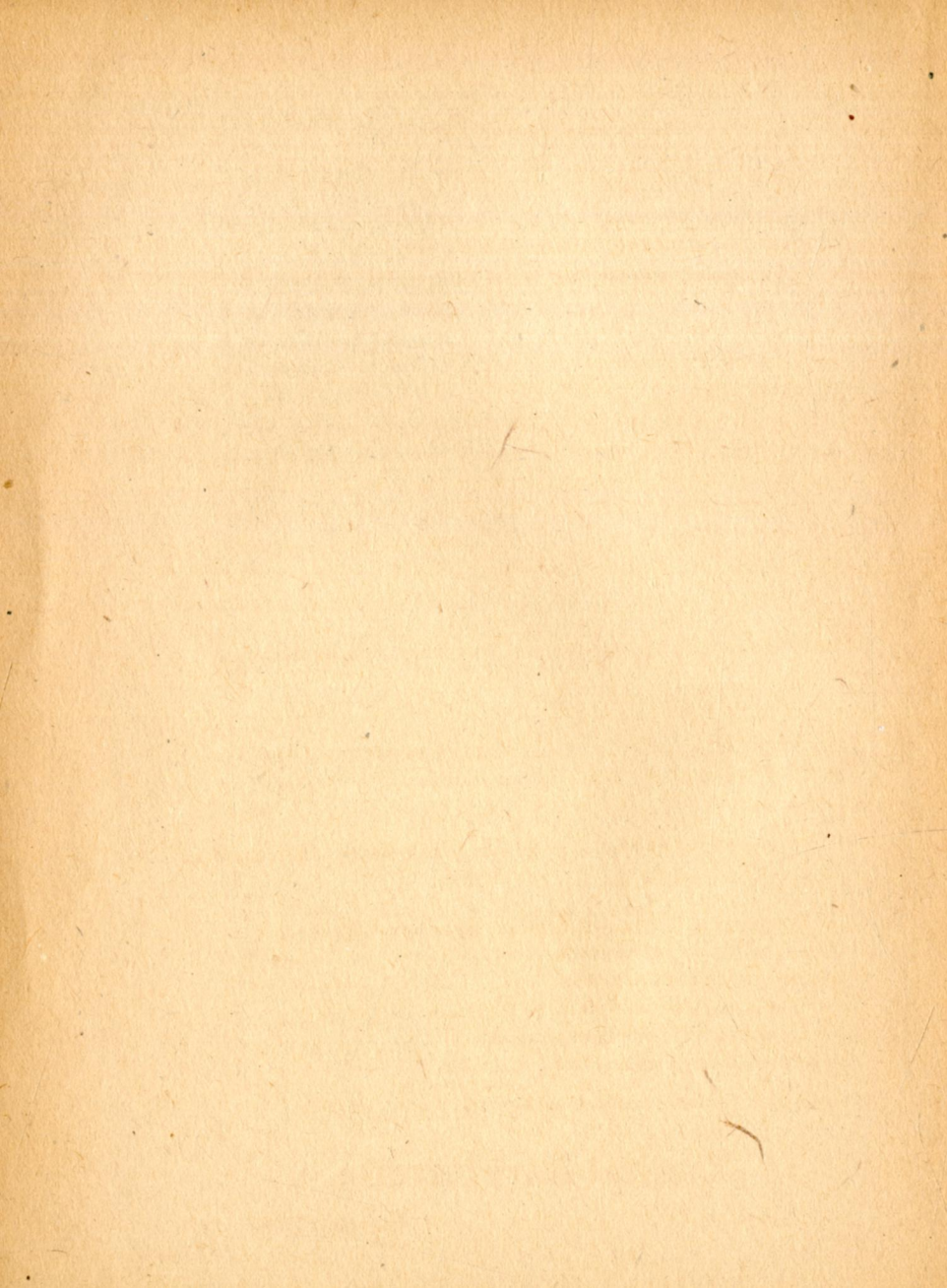
Отсе і вся моя дума...
Не здивуйте, люде!
Те, що було, минуло ся
І знову не буде.
Минули ся мої сльози,
Не рветь-ся, не плаче
Поточене старе серце,
І очи не бачать
Ні тихої хатиночки
В забутому краю,
Ні тихої долиночки,
Ні темного гаю;
Ні дівчини молодої
Її малої дитини
Я не бачу щасливої:
Все плаче, все гине!
І рад би я сховати ся,
Але де? — не знаю.
Скрізь неправда, де не гляну,
Скрізь Господа лають!
Серце вяне, засихає,
Замерзають сльози...
І втомивсь я одинокий,

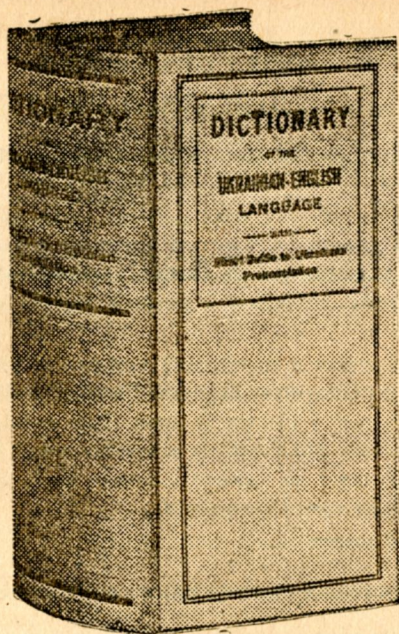
На самій дорозі...
Оттаке-то! Не здивуйте,
Що вороном кричу:
Хмара сонце заступила,
Я сьвіта не бачу.
Ледве-ледве о півночі
Серцем прозираю,
І немощну мою думу
За сьвіт посилаю,
Сцілющої й живущої
Води пошукати:
Як інколи, то й принесе
І покропить в хаті,
І засьвітить огонь чистий,
І сумно і тихо
Розказує про весілья,
Звертає на лихо...

Тепер мені про сліпого
Сироту кінчає,
Але як довести краю,
І сама не знає:
Бо не було того дива
Може спокон-віку,
Щоб щаслива була жінка
З сліпим чоловіком.

Отже сталось таке диво!
Год, другий минає,
Як побрались; а дивіть ся —
В купочці гуляють
По садочку. Старий батько
Сидить коло хати
Та вчить внука маленького
Чолом оддавати.

С. Марінське,
16. X. 1845.

ПЕРШИЙ І ОДИНОКИЙ ТОГО РОДА
**УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ
СЛОВАРЕЦЬ**

що обнімає 1600 сторін друку, з повною граматицею, азбукою друкованою і писаною, — і, — що найважчийше, — з вимовою англійських слів.

Се є перше таке видане в українській мові.

Словарець сей є конечно потрібний для кожного Українця. Видавництво не жаліло висипати суму гроша на те, щоби словар відповідав вимогам нашої суспільности. Щоби скоро знайти потрібне слово, на те є поазбучний реджістер так в українській як і англійській часті. Ціна його є \$2.00

Циніть по катальог книжок і музичних інструментів:

Ruska Knyharnia
848-850 Main St. **Winnipeg, Man.**

Образи народні.

Нераз вже були на Україні образи українські і картки, але не було ще таких, які власне тепер можна набути

В РУСЬКІЙ КНИГАРНІ.

Гляньмо наперед на образи!

Се два прекрасні, великі образи: ПЕРШИЙ — се славний малюнок українського артиста-маляра п. Івасюка:

ВІЗД БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ДО КИЄВА;

а ДРУГИЙ — се славний малюнок українського артиста-маляра п. Красіцького:

За тими обома образами великий попит був не лише в старім краю, але і в Канаді, і в Америці, однак тепер з причини війни тяжко їх спровадити зі старого краю. Та удало ся українському Бюрови в першій американській фірмі в Нью Йорку виконати пречудні репродукції тих образів у гакій великості як були в старім краю на найліпшій, тривкім, картоновім папері. Репродукції виконано так званим »світло-друком«, що виглядають наче оригінали.

ВЕЛИЧИНА ОБРАЗІВ ТАКА: високі на 28 цалів, а довгі на 22 цалі.

**ЦІНА (ВЖЕ З ПЕРЕСИЛКОЮ) ЗА ОДИН ОБРАЗ \$1.50;
ЗА ДВА ОБРАЗИ \$2.50.**

Сі образи можуть бути прикрасою галі і приватних кімнат. Надають ся навіть до прикрас галі підчас концертів і свят Шевченківських.

Тарас Шевченко	50ц.
Іван Франко	50ц.
Богдан Хмельницький	50ц.
Іван Котляревський	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Найбільші Сини України	25ц.
Мирослав Січинський	25ц.

Ruska Knyharnia
848-850 Main St. Winnipeg, Man.

Про полові справи.

Книжочка лікарська котру кожний повинен перечитати і научити ся дечого пожиточного для свого жита. — Ся книжка кождо-му придатна. — Ціна..... 30ц

Порадник Лінарський. — Ціна..... 20ц

3 Житя Первісного Чоловіна і Сучасних Дикунів. — В. Лупкевич. — Переклала Олена Охримович-Залізнякава. — 3 23 рисунками в текстї.

Вже сам заголовок книжки каже сподівати ся, що говорить ся там про дуже цікаві річи, бо і хтож не цікавий знати, як жили наші прародичі або й теперішні дікі люди, про яких такі дава кожний чує ще в дитинстві. Книжочка позіаена на трийцять розділів, а в кождім з них говорить ся про якусь иншу сторону жита наших поселенців або теперішних дикунів. До кождого розділу додано кілька образків, які пояснюють ще ліпше то, що написане. — Ціна 25ц

Жите. — Написав Гнат Хоткевич.

Книжочка не велика, написана однак дуже цікаво і легко. — Що таке жите? Питане легке а так трудно на него відповісти. А прецінь нема місця на землі, де би не було віякого жита. Чи підете на далеку північ, в царство вічних снігів та ледів, чи до згорілих під сонцем пустинь полудня, де на тисячі миль нема каплі води, чи підіймете ся на високі, найвисші на землі гори, чи спустите ся на яку тільки можливо глибину — всюда знайдете жите. — Питане: що таке жите? — Ціна..... 15ц

Поміж Землею а Небом. — Написав Микола Чайковський. Автор приступно розвідує про найважнійший здобуток людського розуму, про завойоване людиною воздуха. На вступі дає загальні відносини про літане взагалі: длячого одні сотворія літають а другі ні, про воздух і воздушні тіла, як літають птиці, ріжні роди приладів до літаня. В кінци говорить про бальони і літаки себто машини до літаня. Численні ілюстрації улекнуть зрозумінє прочитаного. — Ціна..... 10ц

Важнійші Права Канади. — Зібрані для українських фармерів і робітників. — Ціна..... 35ц

RUSKA KNYHARNIA

848-850 Main St.

Winnipeg, Man.

Ілюстрована Ше

II
И 127.737

1. Причинна. З 2 малюками і портретом.
2. Катерина. З 3 малюнками і портретом.
3. Тополя. З 1 малюнком і портретом.
Гайдамаки. З 15 малюнками і портретом.
Черниця Маряна. З 1 малюнком і портретом.
6. Утоплена. З 1 малюнком і портретом.
7. Гамаїя. З 1 малюнком і портретом.
8. Сова. З 1 малюнком і портретом.
9. Бретяк або Іван Гус. З 1 малюнком і портр.
10. Невольник. З 2 малюнками і портретом.
11. Наймичка. З 2 малюнками і портретом.
12. Відьма. З 1 малюнком і портретом.
13. Княжна. З 1 малюнком і портретом.
- портретом.
16. Титарівна. З 1 малюнком і портретом.
17. Марина. З 1 малюнком і портретом.
18. Сотник. З 1 малюнком і портретом.
19. Петрусь. З 1 малюнком і портретом.
20. Тарасова ніч. — Іван Підкова. — Перебендя. З 2 малюнк. і портрет.
21. Русалка. — Як би тобі довело ся. З 2 малюнками і портретом.
22. Назар Стодоля. З 2 малюнками і портретом.
23. Збірник дрібних віршів. З 7 малюнками і портр.
24. Збірник дрібних віршів про Україну та козацтво. З 4 малюнками і портретом.
За всі разом..... \$1.50.

Кожий свідомий Українець повинен знати
ІСТОРІЮ СВОГО КРАЮ.

Видавництво «Канад. Фермера» в порозумінню з Руською Книгарнею у Вінніпегу передрукувало старокрасне видане Проф. М. Грушевського

ІЛЮСТРОВАНУ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ

в комплекті. Історія є популярна і зрозуміла для кожного. В старім краю випродано два видання, тепер вже час шоби по 4-ох літах появил ся третій наклад. Є се величезна книга, має 516 сторін, 416 образків. — Ціна \$3.00.

Замовлення висилайте на адресу:

Ruska Knyharnia

848-850 Main St.

Winnipeg, Man.

Drzwództwo Okregu Generalnego Lwow.

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека

№ 10.

НЕВОЛЬНИК

З 2 малюнками і портретом

165019

Накладом „Канадийского Фермера“
852 MAIN STREET. WINNIPEG, CANADA